

I SJÆLESORG HOS JESUS OG ALLIGEVEL FORTABT - [Mark. 10,17-27](#)

Øivind Andersen - "I sjælesorg hos Jesus"

Jesus blev opsøgt af alle slags mennesker og på alle tider af døgnet. Her hører vi om en, som kom løbende til ham, straks han kom ud og gav sig på vej. Han har antagelig stået og ventet på, at Jesus skulle vise sig. Det er ham åbenbart meget om at gøre at træffe ham. Man kommer ikke løbende efter et menneske, uden at det betyder noget for én at få ham i tale.

Det er ikke nogen helt almindelig mand af folket, der her kommer løbende. Det ser vi ved at sammenligne med parallel-beretningerne hos Mattæus og Lukas. Han er ung og meget rig. Alene det sidste er nok til, at han nyder anseelse blandt mennesker. Dertil kommer, at han er rådsherre, medlem af det høje råd. Han er en af folkets ledende mænd og en virkelig autoritet, både religiøst og politisk. Tillige har han en høj moral. Han er en mand, som der stod respekt om, og som folk så op til.

Tanken på det evige liv arbejder i ham. Det er grunden til, at han vil tale med Jesus. Ofte bliver der sagt om ham, at han følte sig utilfreds og fandt livet tomt. Men det er der egentlig intet, der tyder på. Ej heller er der noget, der tyder på, at han har været i nogen form for nød over sin synd.

Hans indstilling er meget mere den, at han mener, Jesus har noget at lære ham, som han har brug for at vide. Han henvender sig til Jesus som en elev til en lærer. Hvis bare Jesus kan fortælle ham, hvad han skal gøre, så vil han indrette sig efter det. Og da mener han, at han får det, han behøver, hos Jesus.

Om denne unge mand også har været en skriftlærd, ved vi ikke. Men han har samme indstilling og kommer med det samme spørgsmål, som de skriftlærde plejede at komme med over for hverandre og over for Jesus: »Gode mester! hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?« (v. 17).

Ikke desto mindre er der stor forskel på denne unge mands spørgsmål og det, den skriftlærde i [Luk. 10,25](#) stiller til Jesus. Efter ordlyden minder de meget om hinanden. Men de er stillet ud fra helt forskellige forudsætninger. Den skriftlærde i Luk. 10 spørger for at friste Jesus. Og han tiltaler Jesus bare med »Mester«, ikke som den unge mand her: »Gode mester!« Det samme er tilfældet med den lovkyndige i [Matt. 22,36](#). Han spørger også for at friste Jesus, om, hvilket bud der er det største i loven.

Den rige unge mand spørger ikke for at friste Jesus, men af helt personlige grunde. Han minder i sit forhold til Jesus mere om Nikodemus end om nogen anden skriftlærd. Og så bruger han altså tiltalen: Gode mester! Denne tiltale fæster Jesus sig ved: »Hvorfor kalder du mig god? ingen er god uden én, nemlig Gud.« Han vil dermed lodde hans tanker og sind: Har du virkelig forstået, hvem jeg er, at jeg er Gud, siden du kalder mig god? Der er jo kun én, som er god, nemlig Gud!

Men den unge mand reagerer ikke på spørgsmålet. Det ser vi bedst i parallelberetningerne, hvor fremstillingen går mere i detaljer end her hos Markus. Det viser, at han ikke har nogen særlig interesse i Jesu person, kun i at få at vide, hvad Jesus mener, han skal gøre.

Han har ikke den indstilling over for Jesus, som vi møder hos toldere og syndere. De holdt sig nær til Jesus for at høre ham ([Luk. 15,1](#)). De var optaget af budskabet om hans person og hans frelsergerning. Og Jesus siger om disse: »De raske har ikke brug for læge, men de syge.« Han siger også: »Menneskesønnen er kommen for at opsøge og frelse det fortabte.«

Han har heller ikke samme indstilling som den, vi møder hos Jesu disciple i [Joh. 1](#). De havde brug for Jesus som Guds lam, der bærer verdens synd (V. 35 flg).

Den rige unge mand har ikke brug for Jesus personligt. Han spørger ikke efter frelse og syndernes forladelse. Han er så langt fra nogen hjælpeløs stakkel, som trænger til barmhjertighed og nåde. Han er derimod stærkt optaget af at få at vide, hvad han skal gøre.

Der er mange mennesker i dag, som har det på samme måde. Jesu person og stedfortrædergerning betyder ingenting for dem. Mange nægter endog sandheden af, hvad Bibelen siger om hans person og stedfortrædende soning. Men de har brug for noget, de kalder for Jesu lære. Og altid går det ud på at få klarhed over, hvad vi bør gøre, hvordan vi skal indrette vort liv efter Guds vilje.

På grund af den unge mands indstilling kan Jesus ikke forkynde frelsens evangelium for ham. Han kan ikke tilsige ham syndernes forladelse. Ikke sige til ham: »*Din tro har frelst dig.*« Derimod svarer Jesus på det, han beder ham om. Han anviser ham noget at gøre:

»Du kender budene: Du må ikke slå ihjel; du må ikke bedrive hor; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk vidnesbyrd; du må ikke røve; ær din fader og din moder.«

Hvis den unge mand havde evnet at gøre og havde gjort det, som disse - og andre - bud kræver, ville han derved have opnået det evige liv. For Moses skriver om den retfærdighed, som loven kræver, at det menneske, der øver den, skal leve ved den ([Rom. 10,5](#)).

Og faktisk mener den unge mand, at han har opfyldt, hvad der kræves:

»Mester! det har jeg holdt alt sammen fra min ungdom af.«

Han havde, så langt han kunne huske tilbage, indrettet sit liv efter Guds bud og forbud. Der taler han ganske sikkert sandt. Det ser vi også af Jesu reaktion på hans svar. Men har han holdt budene?

Skal vi se dette i lys af Guds ord iøvrigt, må vi svare ubetinget »nej«. For at holde budene er ikke bare at gøre, hvad de kræver, eller undlade at gøre det, de forbyder. Man må gøre dette ud fra et fuldkomment, syndfrit hjerte:

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv. På disse to bud hviler hele loven og profeterne« ([Matt. 22,37-40](#)).

Om et menneske f.eks. lader være at stjæle, har han ikke derfor holdt det syvende bud. Spørgsmålet er: Med hvilket sind har han ladet være at stjæle? Har han ladet være at stjæle, fordi han elsker Gud af hele sit hjerte og sin næste som sig selv? Loven er åndelig ([Rom. 7,14](#)) og kan, som ovenfor sagt, kun opfyldes ud fra et fuldkomment, syndfrit hjerte.

Men dette er der kun ét menneske, der har gjort: Jesus Kristus. Han er den eneste, der har holdt budene og opfyldt loven. Han har gjort det i alles sted og på alles vegne. Når vi mennesker lader være at stjæle, gør vi, hvad det syvende bud kræver af os, men vi holder ikke budet. Det, vi kan gøre, er lovgerninger, ikke lovopfyldelse.

Da den unge mand svarede Jesus: *»Mester! det har jeg holdt alt sammen fra min ungdom af,«* blottede han dermed en fuldstændig mangel på selverkendelse. På samme måde er det med alle, som mener, de holder Guds bud ved at indrette sig efter lovens påbud og forbud.

Denne unge mand manglede altså selverkendelse og tog helt fejl af sig selv. Men Jesus afviser ham ikke af den grund: *»Jesus så på ham og fattede kærlighed til ham og sagde til ham: Én ting mangler du; gå bort, sælg alt det, du har, og giv det til de fattige, så skal du have en skat i Himmelen; og kom så og følg mig!«* (V. 21).

Jesus fattede kærlighed til ham, og han ønsker at hjælpe ham. Men det kan kun ske på den måde, at han viser ham sandheden om ham selv og peger på den vej, det bliver nødvendigt for ham at gå, om han skal blive frelst.

Uden at blive knyttet til Jesus kan han ikke blive frelst. Og det ses tydeligt, at alt det, Jesus siger til ham, tager sigte på at knytte ham til sig. *»Én ting mangler du«* - med disse ord afslører Jesus den tilstand, den unge mand befinder sig i. Han har indrettet sit liv efter Guds bud, men trods det er han i virkeligheden bundet af de to største synder, et menneske kan blive bundet af: kærlighed til penge og selvretfærdighed.

Dette har den unge mand ikke haft den mindste forståelse af. Men med det, Jesus nu siger til ham, bliver det hele med ét slag anderledes. Jesus beder ham gå bort, sælge alt, hvad han har, og give det

til de fattige. Det kan synes hårdt, men det er i virkeligheden ikke andet end, hvad alle Jesu apostle havde gjort (v. 28).

Det vil ikke sige, at han skal blive frelst, fordi han sælger alt og giver det til de fattige. For ham som for alle andre er frelsen i Jesus alene. Det gælder for ham, som det gjaldt for Nikodemus: *»Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv«* ([Joh. 3,16](#)).

Jesus lover ham en skat i Himmelen i stedet for den, han har på jorden. Alle Jesu troende har en skat i Himmelen. Ingen af dem har den, fordi de har fortjent at få den. Vi har den, fordi Jesus har fortjent den for os. Og alle, som tror på Jesus, får denne skat som en nådegave, en gave, vi får uden at have gjort os fortjent til den. Selve det evige liv - netop det, den rige unge mand spurgte efter - kalder Gud for en nådegave ([Rom, 6,23](#)). Efter at den unge mand havde solgt alt og givet det til de fattige, ville han have kunnet følge Jesus. Jesus ville fra den stund have været hans ét og alt. Det ville have været hans ære og glæde at følge ham.

Men sådan blev det ikke:

»Han blev ilde til mode over det ord og gik bedrøvet bort; thi han havde meget gods« (v. 22).

Dette bekræfter det ovenfor nævnte: Han er bundet af sine penge, og han er på ingen måde i nød over sin synd. Resultatet er derfor, at han vender sig og går. Han var kommet til Jesus med en vis frimodighed og tillid. Bedrøvet går han bort fra ham igen. Og Jesus gør intet forsøg på at holde ham tilbage.

Vi nævnte før, at det, Jesus bad denne unge mand om, havde hans apostle gjort. De havde forladt alt og fulgt Jesus. Det ser vi f.eks. af beretningen i [Matt. 4,18-22](#): Da Jesus gik langs Galilæas sø og kaldte Simon og Andreas, Jakob og Johannes, fulgte de ham straks og lod alt andet fare.

Hvordan kunne apostlene sådan forlade alt? Det kunne de, fordi de på forhånd havde fundet frem til Jesus som Guds lam, der bærer verdens synd (Joh. 1,35 flg.).

De var blevet omvendt ved Døberen Johannes og var i nød for deres synd. De havde fundet selve frelsen i Jesus. De havde fundet Messias. Ja, en af dem siger det åbent om Jesus, at han er Guds Søn ([Joh. 1,49](#)).

De kendte Jesus som deres Frelser. Derfor kunne de forlade alt og følge ham.

Sådan var det ikke med denne unge mand.

Lad os gøre et tankeeksperiment: Sæt, at den unge mand, da Jesus bad ham sælge alt og give det til de fattige, havde svaret: Når du beder mig om dette, må jeg erkende, at jeg er bundet af mine penge, og at jeg ikke har holdt budene sådan, som jeg selv har ment, at jeg gjorde. Jeg må erkende, at jeg ikke er i stand til at gøre det, du beder mig om. Herre, frels mig!

Da var han ikke kommet til at gå bedrøvet bort. Da var han kommet til Jesus med selve sandheden om sig selv, og da var han blevet frelst. Men desværre! Dette er et tankeeksperiment. Der er intet grundlag for at tro, at noget sådant er sket med ham.

Jesu sjælesorg førte ikke til frelse for denne unge mand, fordi han ikke tog imod og bøjede sig for Jesu ord.

Det ser ud til at have været med vemod, Jesus har set ham gå bort. For Jesus ser sig om og siger til sine disciple: *»Hvor er det dog vanskeligt for dem, der har rigdom, at komme ind i Guds rige!«*

Disciplene blev forfærdede over hans ord. Det viser, at Jesus bogstaveligt mener det, han siger. Og vi skal vogte os vel for at afsvække hans ord. Meningen er, at også vi skal forfærdes.

Da Jesus så disciplenes forfærdelse, afsvækker han ikke det, han har sagt, han forstærker det tværtimod: *»Børn«,* siger han, *»hvor vanskeligt er det ikke for dem, som forlader sig på rigdom, at komme ind i Guds rige! En kamel går lettere gennem et nåleøje, end en rig går ind i Guds rige!«* (v. 24-25). Sandheden er, at folk med mange penge sjældent bliver frelst. Når kristne mennesker kommer i besiddelse af stor rigdom, går det meget ofte galt med dem.

Vi har eksempler i Guds ord på, at det at være rig godt kan forenes med at tro på Jesus. I Abraham har vi et sådant eksempel. Men et menneske, for hvem rigdommen betyder noget - en, som forlader sig på rigdom - bliver ikke frelst!

Disciplenes reaktion viser igen, hvor alvorligt Jesus har ment sine ord: *»De blev endnu mere rystede og sagde til hverandre: Hvem kan så blive frelst?«* (V. 26).

Disciplene blev så forfærdede, som det vel var muligt at blive. Og meningen er, at vi skal blive det samme. De stillede det spørgsmål, som også vi skal stille: Hvem kan så blive frelst?

Disciplenes reaktion og deres spørgsmål har sin grund i, at Jesus har givet udtryk for, at det er umuligt for et menneske at blive frelst, når det sætter sin lid til sine penge. Og hvor mange er der vel, som har stor rigdom uden at sætte sin lid til den!

Jesus konstaterer, at de har opfattet ham rigtigt: *»For mennesker er det umuligt«* (V. 27).

Det er dette, vi skal lære af den rige unge mands eksempel. Så længe et menneske hænger fast ved sin rigdom, bliver han ikke frelst. Og begynder en kristen at hænge fast ved sin rigdom, ophører han at være en kristen. Derfor lyder det til alle troende: *»Om rigdommen vokser, agt ikke derpå!«* ([Sl. 62,11](#)).

Men er der da intet håb om frelse for mennesker, som er bundet af kærlighed til penge? Jo, hvis de selv indser det umulige og håbløse i deres situation og erkender deres kærlighed til penge. Da kan de blive frelst. For Jesus siger:

»For mennesker er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle ting er mulige for Gud« (v. 27).

Et menneske, som Jesus får til at erkende sin virkelige tilstand, går ikke bedrøvet bort fra ham. Han søger ind til Jesus. Og da sker det umulige: Han bliver frelst. *»Den, som har Sønnen, har livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke livet.«* ([1. Joh. 5,12](#)).

(Kapitel fra "I sjælesorg hos Jesus" af Øivind Andersen - Dansk Luthersk forlag 1973 - Shafan 27-05-14)
